

Hortobágyunk is része a Világörökségnek

Az ENSZ Oktatási, Tudományos és Kulturális szervezetének (az UNESCO-nak) 1972. évi, Párizsban rendezett közgyűlésén született a világörökség fogalma, miként az azt kezelni hivatott Világörökség Egyezmény is, amely a földkerekség kiemelkedően jelentős épített és természeti adottságainak, illetve értékeinek számbavételével, minősítésével, fenntartásuk támogatásával foglalkozik. E rangos listára kerülő értékek nemcsak szigorú megmértetésükkel öregbíthetik az érdekelt országok tekintélyét, de gondviselésük hatékonysága is megsokszorozódhat, ha annak az egész emberiséget képviselő szervezet adja hátterét.

Hazánk természeti értékei közül 1995-ben az aggteleki karszt és barlangrendszer került elsőként Világörökség-listára, mint Magyarország és Szlovákia közös természeti kincse. 1999 utolsó heteiben követte ezt a Hortobágy! Ezt az örömteli megtiszteltetést érzékelteti, hogy pusztánk olyan világcsodákkal szerepel együtt az egyezmény nyilvántartásában, mint az USA Yellowstone Nemzeti Parkja, vagy az afrikai Serengeti! A Hortobágy azonban már nem ósállapotában, hanem az abból évszázadokon át természetkímélő használattal alakított élő rendszerként – tudományos szóval ökoszisztémaként – kapta ezt a rangot. Másodlagos eredetű táját meg élővilágát tekintik a Világörökség soraiba méltó, sajátos értéknek.

A Hortobágy természettudományos feltárása viszonylag későn kezdődött, és ezt bizonyára az óriási terület egykor nagyon is körülményes közlekedési megközelíthetőségei magyarázzák. Jóformán a második világháború éveitől számíthatjuk itt az elmélyültebb élővilág-kutatás kezdetét. Korábban inkább csak a legendás vadliba-sokadalom csábi-

tottjai vállalkoztak expedíciószerű pusztázásokra, és az ottani madárvilág képe is az ő híradásaik nyomán kezdett lassacskán kirajzolódni. Kezdetben persze elsősorban a vadászható fajoké. A vadászati sajtónak küldözgetett egykori teríték- és állománybecslő adatok ismertetőinek teljességre törekvő felsorolására e helyen nincs lehetőségünk; csupán szemelvényesen említhetjük néhányukat, így többek közt az időnként író tollat is ragadó *Dolnik Józsefet, ifj. Magoss Györgyöt, Graefel Andort, N. Kiss Gézárt, id. Lipcsei Imrét, Rhédey Zoltánt, Székely Pétert*. Igényesebb madártani tájékozottságuk révén *Tarján Tibor, Nagy Jenő, Beretzk Péter, a Szomjasok, Radó András és Schnitzler József* szerepe volt úttörő. A Nimródban, a Kócsagban és az Aquilában közölt írásokból híven tükröződött az egykori Hortobágy madárgazdagsága. Különlegességként említést érdemel *id. Szomjas Gusztávnak*, valamint Gusztáv és László fiának éveken át küldözgetett beszámolóorozata, az Aquilában közölt, emlékezetes „Hortobágyi levelek”.

Ezek a huszadik századunk első évtizedeit bemutató jelentések teremtették meg annak a lehetőségét, hogy tényszerű számok alapján hasonlítsuk össze a Hortobágy vízvadvjának hajdani állományviszonyait a jelenlegiekkel, ennek pedig a kutatás és vadgazdálkodás terén való gyakorlati jelentőségét nem szükséges külön hangsúlyozni! Nélkülük gyökértelenné válna a jelenről alkotott kép is, ha a folyamatos változásokat nem lehetett volna nyomon követni!

Világörökséggé rangosított Hortobágyi Nemzeti Parkunk a közeljövőben bizonyára új bemutatási lehetőséggel bővül, és e fejlesztésből méltánytalanság lenne mellőzni az egykori feltárómunkában olyan jelentős szere-

pet játszó vadászokat! Örömmel látnék egy olyan kiállítási részletet, amely megemlékezne a pusztai madárvilág múltját kutató vadász-ornitológusokról. Meg azokról a későbbi nimródokról is, legalább általánosságban, akik tapasztalati tények alapján hallatták

szavukat a Hortobágy megőrzése érdekében!

Mert bizony a vadásztársadalom az őt meg nem értő tömeg-tájékoztatás gyakori szenvedője. Pedig volt és van egy másfajta arcunk is...!

Dr. Sterbetz István

Hivatásos Vadászok Versenye

Pest megyében

Először került megrendezésre a Hivatásos Vadászok Pest megyei Versenye, a Pilisi Parkerdő Rt. prékói lóterén, az OMVK Fővárosi és Pest megyei Területi Szervezete rendezésében.

A 15 résztvevő 5 versenyszámban mérte össze tudását: kispuska lövészetben, nagygyólyós lövészetben, koronglövészetben, gim- és öztrófea-bírálatban és egy 40 kérdéses teszt megoldásában. Az izgalmas és kitűnő hangulatú versenyre jellemző, hogy az első és második helyezett között 0,5 pont különbség döntött. Az abszolút kategórián kívül külön lettek díjazva az egyes versenyszámok legjobbjai is.

A végső összesítésben a következő eredmények születtek:

I. Bándy Attila	Ipolyerdő Rt.
II. Lvomszki Tamás	Dél-Pest megyei Mg. Rt.
III. Nyíri Zoltán	Dél-Pest megyei Mg. Rt.

Versenyszámonkénti győztesek:

Kispuska lövészet	Kun Márk, PÁPEG, Valkói Erdészet
Nagygyólyós lövészet	Bándy Attila, Ipolyerdő Rt.
Koronglövészet	Bujdosó Emil, NEFAG Rt., Pusttavacsi Erdészet
Trófeabírálat	Jancsó András, PÁPEG, Valkói Erdészet
Elmélet	Nyíri Zoltán, Dél-Pest megyei Mg. Rt.

A verseny összesítésbeli első helyezettjei képviselik megyénket az augusztusi országos versenyen. A Szervező Bizottság reméli, hogy az elkövetkező években még többen merítenek bátorságot ehhez a jó hangulatú tudáspróbához, és a hivatásos vadászok nevében is köszöni a NEFAG Rt., MAVAD Rt., Ipolyerdő Rt., Hochstein Tamás, a Hubertus Kft., Dél-Pest megyei MG. Rt., Vadcoop BVT., Indiform Kft. szponzori támogatását a verseny díjazásához.

*Kelemen József
fővadász*